

vysloveno jenom, že žalobní nárok není po právu, a jenom tento rozsudkový nález nabyt právní moci. Protože rozhodnutí se kryje úplně s návrhem žalovaného, nelze mluvit o tom, že první soud jej překročil podle Šu 405 c. ř. s. Názor prvního soudu, že došlo ke tvrzenému smíru, stal se částí jenom rozsudkových důvodů, nemá samostatného právního účinku a nemůže jím žalovaný utrpět právní újmu. Předmětem odvolání nemůže být tento názor obsažený v důvodech soudního rozhodnutí, nýbrž jen rozhodnutí samo. Názor vyslovený v důvodech rozsudku lze napadnouti jedině, když jest možno napadati a napadá se rozhodnutí, jež jest na něm založeno. V obou dalších sporech, jež byly dle žalobce spolu vyrovnány, musí být o ujednání smíru jednáno a rozhodnuto znova. Jestliže ve sporu, v němž stěžovatel jest žalobcem, bude jeho žaloba z důvodu smíru zamítnuta, bude stěžovatel moci se odvolati a dočít tak přezkoumání této otázky vyššími soudy. V tomto sporu nemá na takové přezkoumání práva, proto musil být rekurs proti odmítnutí jeho odvolání zamítnut.

Čís. 6472.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Jest vyšší mocí ve smyslu Šu 2 zákona, utvořilo-li se náledí na schodech vlaku vlivem povětrnosti za jízdy mezi dvěma sousedícími stanicemi.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1926, Rv II 99/26.)

Vystupujíc ve stanici O. z vlaku, sklouzla žalobkyně dříve, než vlak se zastavil, na zledovatělých schodech vagonu, spadla pod vlak a byly jí obě nohy přejety. Žalobní nárok na náhradu škody proti dráze procesní soud prvního stádu uznal po právu jednou třetinou, odvolací soud nevyhověl odvolání žalobkyně, k odvolání žalovaného eráru žalobu zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Skutkové zjištění prvního soudu, že schody pro vstupování do vozu a vystupování z vozu byly při zastavení vlaku v O. pokryty náledím a proto hladké, bylo odvolacím soudem převzato, ale doplněno tím, že sníh byl na plošinu i schody nanesen teprv při nastupování v předcházející stanici, a že se schody staly hladkými zmrznutím sněhového nánosů teprve za jízdy z B. do O. Toto další zjištění odvolacího soudu nebylo dovoláním vůbec napadeno. Když tomu tak, nemá pro právní posouzení sporu významu, zda, jak zjistil bez odporu žalované strany první soud, žalobkyně, sestupujíc po schodech s jedoucím ještě vlakem, sklouzla na náledí pokrývajícím schody, či, jak uznal soud odvolací, pouze spadla, a náledí na schodech nebylo s jejím úrazem v příčinné souvislosti. Utvoření se ledového povlaku na schodech vozů za jízdy jest arci příhodou v dopravě podle Šu 1 zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák., neboť řádný železniční provoz vyžaduje, by schody byly stále ve stavu neohro-

žujícím bezpečnost nastupujících a vystupujících osob, železnice neručí však za příhody v dopravě bezvýjimečně, nýbrž jenom, když tu není důvodů sprostujících ji z ručení podle Šu 2 zákona. Prvním z těchto důvodů jest vyšší moc, totiž příhoda vzniklá mimo železniční provoz, když ani ona sama, ani její následky nemohou býti odvráceny opatřeními, jež by byly v rozumném poměru se zamýšleným výsledkem. Takovou vyšší mocí bylo utvoření se náledí na schodech vlaku vlivem povětrnosti za jízdy mezi dvěma sousedícími stanicemi. První soud míní sice, že tu nebylo technické nemožnosti, by nebezpečné náledí nebylo za jízdy odstraněno, pomyslná technická možnost není však ještě možností hospodářskou a právní, na nichž jediné záleží. Nelze si představit, jakým způsobem by mohlo býti se všech plošin stupátek vozů za jízdy vlaků odstraňováno náledí, aniž by tím byla ohrožena tělesná bezpečnost železničních zřízenců a dělníků mnohem více, než jest ohrožena bezpečnost cestujících, vystupujících ze stojícího vlaku po namrzlých schodech. Také výdaje spojené s takovým opatřením nebylo by patrně lze srovnati s hospodářskými možnostmi železničního provozu. Vnitřní železniční předpisy, jež jest možno pokládat za souhrn všech posavadních zkušeností nabytých při provozování železniční dopravy, nemají ustanovení, jehož by se první soud a žalobkyně mohly dovolávat. O tom, zda měla dráha povinnost schody očistiti nebo posypati při zastavení vlaku v O., netřeba uvažovati, poněvadž úraz žalobkyně se přihodil již před zastavením vlaku. I když by se tedy dovolatelce přisvědčilo v tom, že se odvolací soud neměl odchýliti ohledně sklouznutí od zjištění prvního soudu, a kdyby se mělo za to, že náledí přispělo k pádu a úrazu žalobkyně, nemůže býti dráha z tohoto důvodu činěna zodpovědnou za úraz žalobkynin. Utvoření se náledí bylo pro ni neodvratitelnou vyšší mocí.

Čís. 6473.

K nedostatku formy notářského spisu dlužno hleděti z úřadu.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1926, Rv II 273/26.)

Žalobce domáhal se na své manželce zaplacení 5.000 Kč. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil, maje za to, že vzhledem ke skutkovému přednesu žalobcovu šlo o zápůjčku mezi manželi, vyžadující formy notářského spisu, ku kteréžto náležitosti dlužno přihlédnouti z úřadu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Odvolací soud vykládá správně žalobcův přednes v první stolici, maje za to, že se žalobce domáhá žalobou vrácení zápůjčky 5.000 Kč, poskytnuté žalované. Jestli tomu tak, byl odvolací soud nejen oprávněn, nýbrž povinen, by z úřední moci hleděl k nedostatku notářského spisu.